

De Bunzing

Voorjaartijd is schoonmaaktijd en daarom was ik op een regenachtige morgen maar eens opruiming in mijn bureauka-
mertje gaan houden. Tijdens het snuffelen tussen allerlei oude papieren vond ik een oud schoolschrift waarin ik een soort dagboek had bijgehouden van het roofwild dat ik als jachttopzichter over de periode van 1 mei 1956 tot 1 oktober 1965 had bemachtigd, dus in bijna tien jaar.

Hoe meer ik in dat oude schoolschrift zat te bladeren, hoe beter ik begreep dat dit een belangrijke periode in mijn leven is geweest. Het was uiteraard je werk om zoveel mogelijk schadelijk wild te bemachtigen in die tijd. Er werd toen door je werkgever niet zo zeer gevraagd hoeveel stropers je had gepakt, hoewel dat natuurlijk wel op prijs werd gesteld, maar wel werd aan het eind van het jaar uitvoerig gekeken naar de afschotcijfers van het wild, en daar had dat roofwild wel degelijk mee te maken. Nog levendig kan ik mij herinneren hoe ik altijd kort na Nieuwjaar naar mijn jacht-heer toeging, want dan werden er enkele uren door hem uitgetrokken om samen het jaaroverzicht te bekijken van al het grof-, klein-, water- en overig wild dat bemachtigd was in het veld waarover ik toen toezicht had. Uitvoerig werd dan alles nog eens nagelopen aan de hand van de cijfers die ik meebracht.

Maar het mooiste was de eindafrekening van de premies, zowel voor het jachtwild als het roofwild. Mijn vrouw stond dan al voor het raam van het koetshuis te wachten als ik met de fiets de oprijlaan van het kasteel afreed, want nu konden er extra dingen gekocht worden waar anders geen geld voor was. Zo sneed het mes van twee kanten, het kwam de wildstand ten goede en de portemonnaie van de jachttopzichter, want zo'n vetpot was het toen niet.

In het Jubileumnummer van 12 januari stond een bijdrage over de bunzingstand en over bunzingjagers uit het noorden van

ons land. Het viel mij op dat de gemiddelde vangst van 20 van deze bunzingjagers was gelegen tussen de 10 en 20 stuks per jaar. Laat ik nu ook tot de conclusie komen, aan de hand van de gegevens uit het oude schoolschrift, dat mijn bunzingvangsten over die tien jaren ongeveer dezelfde aantallen bevatten.

Uiteraard lagen de vangsten het hoogst vanaf de maand december tot en met maart omdat de pels dan waarde had. In de andere maanden was het hoofdzakelijk omdat bijvoorbeeld een boer een bunzing onder z'n kippen had of dat er toevallig een geschoten werd in het jachtveld tijdens surveillance, maar niet dat er speciaal op gevangen werd.

Het veld waar ik toen opzichter was is gelegen in de Gelderse Vallei. Het bestond voor ongeveer 50% uit cultuurgrond (bouw- en weiland), 25% dennen- en loofhoutbossen en 25% uit heide, houtwallen en water. In totaal was het ongeveer 550 hectaren groot.

De meeste bunzings werden gevangen op de houtwallen en langs de bosranden. Het beste en succesvolste aas was wildafval of een stuk konijn. Het eigenaardige was dat men op bepaalde houtwallen jaar op jaar bunzings ving en op andere houtwallen nooit of bijna nooit, ondanks dat er een sleepspoor werd gemaakt.

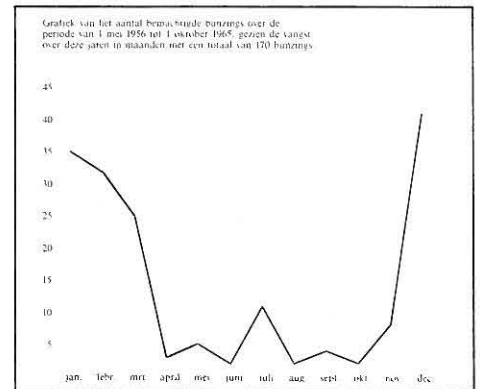
Of de bunzingstand, ondanks het klemverbod, terug is gelopen weet ik niet. Wel geloof ik dat nadat op de boerderijen ruim met rattenvergif werd gewerkt, hier ook nogal wat buzings aan zijn doodgegaan omdat zij de dode of bijna dode ratten opvrat. Ik concludeer dit omdat vrij regelmatig op de boerderijen een dode bunzing wordt gevonden, b.v. in de hooi- of stroberg. Als ik dan aan de boer vraag of hij soms rattenvergif heeft gebruikt wordt dit bijna altijd bevestigend beantwoord.

Wel weet ik dat wij de afgelopen winter tot tweemaal toe op één middag in hetzelfde veld bij een oude schoolvriend van mij tij-

dens het fretteren op een bunzing kwamen, waarvan er één de fret lelijk toetakelde. Ze zijn er dus gelukkig nog en worden ook wat beschermd door de schoontijd van 15 februari tot 15 augustus, want wij zouden ze niet graag willen missen.

Mijn oude schoolschrift heb ik weer zorgvuldig opgeborgen, met nog veel meer gegevens uit die tijd. Misschien komt het nog eens van pas voor een andere bijdrage over het wild dat wij toen roofwild noemden.

Valleischut

Moorddadig Raster II

Na de nare ervaringen die „Zesender” in het Zuiden des lands heeft opgedaan met het door Natuurmonumenten geplaatste schapenraster van 1½ m. hoogte heeft dit type raster ook in Drenthe op wrede wijze toegelagen.

Het prachtige natuurgebied Westerveld met de Brunstinger plassen is door Natuurmonumenten geheel ingerasterd. Tot overmaat van ramp heeft men boven het raster nog een voor het reewild vrijwel onzichtbare zeer dunne stalen draad gespannen met alle gevolgen van dien. Een oude zwarte bok raakte reeds tussen de betrokken draad en het scherpe raster verstrikt en kwam op jammerlijke wijze om.

In een tijdsbestek van slechts 2 weken werden twee drachtige geiten en twee reekalveren door oplettende omwonenden, waarvan enkele de jacht op sportieve wijze uitoefenen, van een gewisse dood nog net op tijd uit het voor reewild fatale raster bevrijd. Voor zover bekend zijn schapen bepaald geen hoogspringers en men vraagt zich af waarom dit soort raster een hoogte van 1½ m. dient te hebben, om van de gevaarlijke bovendraad maar niet te spreken. Om het eventuele uitbreken van de schapen te voorkomen lijkt een maximale hoogte van 1 m., zonder bovendraad, ruim voldoende. Een fijnmazig raster met een hoogte van 1 m. zou zonder twijfel heel wat dierenleed voorkomen. Hopenlijk buigt Natuurmonumenten zich over dit actuele probleem.

Zesender II